

2. stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 2 lipca 2002 r. (sprawa C.37.519 — Metionina), w zakresie w jakim dotyczy ona wnoszącej odwołanie, ewentualnie stwierdzenie nieważności grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie w art. 3 tej decyzji lub obniżenie jej kwoty;
3. ewentualnie w stosunku do drugiego żądania, skierowanie sprawy do Sądu w celu orzeczenia zgodnie z oceną prawną dokonaną przez Trybunał,
4. w każdym razie obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w postępowaniu przez Sądem i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie przytacza cztery zarzuty na poparcie swojego odwołania:

- W pierwszej kolejności Sąd nie zachował wymogów zasady określoności (*nulla poena sine lege certa*), które muszą spełniać przepisy ustanawiające sankcje i w konsekwencji niesłusznie zaprzeczył niezgodności z prawem art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17.
- W drugiej kolejności w ramach oceny czasu trwania naruszenia Sąd wypaczył fakty i naruszył zasadę domniemania niewinności (*in dubio pro reo*) oraz podstawowe prawo do rzetelnego procesu.
- W trzeciej kolejności Sąd naruszył zasadę proporcjonalności kary do winy, która stanowi jeden z aspektów zasady proporcjonalności, ustalając kwotę wyjściową grzywny w wysokości 30 milionów EUR, pomimo że naruszenie nie miało daleko idącego wpływu na cenę metioniny. Poza tym ze względu na wewnętrznie sprzeczne uzasadnienie Sąd uchybił obowiązkowi uzasadnienia.
- W czwartej kolejności Sąd nie zmniejszył podwyżki kwoty wyjściowej, która ma służyć zapewnieniu wystarczająco odstraszającego skutku, ze względu na różnice istniejące w wielkości pomiędzy wnoszącą odwołanie i Aventis. W ten sposób naruszył on również zasadę równego traktowania.

(¹) Dz.U. C 131, str. 37.

Skarga wniesiona w dniu 15 czerwca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Centrum Tłumaczeń dla organów Unii Europejskiej

(Sprawa C-269/06)

(2006/C 190/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: J.-F. Pasquier i D. Martin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Centrum Tłumaczeń dla organów Unii Europejskiej (CdT)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji CdT odmawiającej zapłaty składek pracodawcy na wspólnotowy system emerytalny;
- obciążenie CdT kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 83a ust. 2 nowego regulaminu pracowniczego „agencje, które nie otrzymują dotacji z ogólnego budżetu Unii Europejskiej, wpłacają do budżetu pełną kwotę składek niezbędnych do sfinansowania systemu”.

Na tej podstawie Komisja zażądała od CdT wpłacenia do budżetu kwot odpowiadających udziałowi pracodawcy w finansowaniu systemu emerytalnego w roku 2005 oraz następnych.

Jednakże CdT odmówił dokonania zapłaty kwestionując stwierdzenie, iż jest agencją nie otrzymującą dotacji z budżetu Unii Europejskiej. CdT twierdzi, iż powinno być traktowane jak agencja otrzymująca dotacje z budżetu. Otóż zdaniem Komisji za ustalone uważa się, że od roku 1998 CdT nie otrzymało żadnej dotacji z przeznaczeniem na funkcjonowanie z ogólnego budżetu Unii Europejskiej, lecz jedynie wynagrodzenie za świadczenia wykonane w ramach współpracy międzyinstytucjonalnej w dziedzinie tłumaczeń.